

§ 1. 1. Przy zawieraniu umów i ustalaniu zasad odpłatności z tytułu eksploatacji wspólnego obiektu w okresie niepełnego jego wykorzystania przez wszystkich współinwestorów należy kierować się następującymi zasadami:

- 1) Ogół kosztów eksploatacji wspólnego obiektu dzieli się na koszty stałe i koszty zmienne. Do kosztów stałych zalicza się w szczególności koszty utrzymania wspólnego obiektu, jak np. koszty amortyzacji, konserwacji i dozoru, oraz koszty stałej jego obsługi, jak np. płace pracowników stałych wraz z narzutami z tytułu ubezpieczeń społecznych. Pozostałe koszty, nie zaliczone w umowie do kosztów stałych, traktuje się jako koszty zmienne. Rodzaje kosztów stałych określają strony w umowie w zależności od rodzaju eksploatowanego obiektu i świadczonych usług.
- 2) Planowane koszty stałe dzieli się między wszystkich współinwestorów zarówno korzystających, jak i czasowo nie korzystających z obiektu wspólnego — proporcjonalnie do ich udziałów w kosztach budowy wspólnego obiektu.
- 3) Planowane koszty zmienne dzieli się tylko między współinwestorów korzystających z obiektu wspólnego. Stawkę jednostkową kosztów zmiennych ustala się w drodze podziału planowanej sumy tych kosztów przez planowane usługi na rzecz współinwestorów.
- 4) Współinwestorzy pokrywają opłaty na rzecz administratora obiektu w wysokości udziału w kosztach stałych oraz iloczynu rzeczywiście wykonanych usług i planowanej stawki kosztów zmiennych, powiększonych o 5% narzut zysku dla administratora obiektu wspólnego.
- 5) Strony mogą umówić się, że przedmiotem rozliczeń według zasad określonych w pkt 1—4 będą koszty rzeczywiste.

2. Zasady rozliczeń określone w ust. 1 mają zastosowanie do momentu rozpoczęcia użytkowania wspólnego obiektu przez wszystkich współinwestorów w zakresie (stopniu wykorzystania obiektu) przewidzianym w umowie o budowę obiektu wspólnego. Poczawszy od tego momentu współinwestorzy uiszczają na rzecz administratora obiektu opłaty określone w § 27 ust. 2 uchwały nr 118 Rady Ministrów z dnia

4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych (Monitor Polski Nr 31, poz. 227), to jest według cen obowiązujących w danej miejscowości, a w razie braku takich cen — opłaty ustalone na podstawie planowej kalkulacji kosztów z 5% narzutem zysku dla administratora obiektu.

3. Użytkownicy obiektu wspólnego, którzy nie uczestniczyli w kosztach jego budowy, ponieważ nie są współinwestorami, uiszczają na rzecz administratora obiektu opłaty określone w § 27 ust. 2 uchwały Rady Ministrów wymienionej w ust. 2. Do czasu rozpoczęcia użytkowania obiektu przez wszystkich współinwestorów dochody z tytułu tych opłat, w części przekraczającej sumę kosztów zmiennych objętych stawką opłaty, zmniejszają wysokość kosztów stałych, podlegających pokryciu przez współinwestorów (ust. 1 pkt 2).

§ 2. Administrator obiektu zalicza należne od współużytkowników opłaty za korzystanie z wspólnego obiektu jako sprzedaż usług.

§ 3. Współużytkownicy obiektu wspólnego obciążają należnymi administratorowi obiektu opłatami koszty tej działalności, której użytkowany obiekt służy. Jeżeli jednak współużytkownicy obiektu wspólnego, będący równocześnie współinwestorami, nie rozpoczęli jeszcze działalności eksploatacyjnej, wówczas należnymi administratorowi obiektu opłatami obciążają koszty działalności inwestycyjnej. Koszty te podlegają rozliczeniu jako koszty inwestycji bez efektu gospodarczego w trybie określonym w § 8 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 1 kwietnia 1970 r. w sprawie klasyfikacji i rozliczania kosztów inwestycji w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 94).

§ 4. Opłaty za użytkowanie wspólnego obiektu rozliczone przed wejściem w życie zarządzenia w sposób inny od określonego w zarządzeniu nie podlegają przekwalifikowaniu.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: w z. J. Gabjan

244

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 31 sierpnia 1970 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych i użyteczności publicznej.

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. W „Instrukcji w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków”, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29 listopada 1954 r. w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych i użyteczności publicznej (Monitor Polski z 1954 r. Nr 119, poz. 1678, z 1955 r. Nr 40, poz. 389, z 1957 r. Nr 83, poz. 499, z 1963 r. Nr 68, poz. 341 i Nr 82, poz. 398 i z 1966 r. Nr 52, poz. 254), § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 2. 1. Ogrzewanie budynków mieszkalnych, biurowych, hoteli, szkół, teatrów i kin w okresie od 15 października do 15 kwietnia może być rozpoczęte, jeśli temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu trzech kolejnych dni jest niższa niż +12°C.

Ogrzewanie należy przerwać, gdy temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu dwóch kolejnych dni jest wyższa od +12°C.

2. Decyzję ustalającą pierwszy dzień ogrzewania w okresie wymienionym w ust. 1 podejmuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej, na wniosek prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

3. Do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych, hoteli, szkół, teatrów i kin poza okresem ustalonym w ust. 1 można przystąpić jedynie na podstawie decyzji Ministra Gospodarki Komunalnej podjętej na wniosek właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, jeśli temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu trzech kolejnych dni jest niższa od +12°C. Ogrzewanie należy przerwać, gdy temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu dwóch kolejnych dni jest wyższa od +12°C.

4. W razie przedłużenia okresu ogrzewania, o którym mowa w ust. 3, użytkownicy budynków mogą otrzymać nie więcej niż 70% średniej ilości dziennej opału przewidzianego na okres ogrzewania.
5. Ogrzewanie szpitali, sanatoriów, żłobków i dziecińców należy rozpocząć w każdym okresie, jeśli temperatura wewnętrzna tych budynków lub pomieszczeń jest niższa od +20°C. Ogrzewanie należy przerwać, gdy temperatura wewnętrzna, nawet przy minimalnym ogrzewaniu, przekracza +20°C.
6. Garaże mogą być ogrzewane jedynie w okresie od 15 października 1970 r. do 15 kwietnia

1971 r. Ogrzewanie to może być rozpoczęte, jeśli temperatura wewnętrzna garaży w ciągu trzech kolejnych dni jest niższa od +7°C. Ogrzewanie należy przerwać, gdy temperatura wewnętrzna w ciągu dwóch kolejnych dni przekracza +7°C.

7. Kontrolę prawidłowego stosowania zasad określonych w ust. 1—6 sprawuje Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej."

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1971 r.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Mitrega*

245

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 15 sierpnia 1970 r.

w sprawie zasad ewidencji materiałów bibliotecznych, ich wyceny i inwentaryzacji oraz odpisywania ubytków w tych materiałach.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się dla bibliotek wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63) jednolite zasady ewidencji materiałów bibliotecznych, ich wyceny i inwentaryzacji oraz odpisywania ubytków w tych materiałach.

2. Zasady, o których mowa w ust. 1, zawarte są w instrukcji Ministra Kultury i Sztuki, wydanej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk, a ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Kultury i Sztuki.

3. Biblioteki obowiązane są stosować od dnia 1 stycznia 1971 r. zasady określone w instrukcji, o której mowa w ust. 2.

§ 2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk mogą wydać w razie potrzeby wytyczne dostosowujące zasady określone w § 1 do struktury bibliotek im podległych lub przez nich nadzorowanych.

§ 3. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk określają sposób ustalenia wartości zbiorów materiałów bibliotecznych, zinwentaryzowanych przed dniem 1 stycznia 1971 r.

2. Za podstawę do ustalenia wartości zbiorów materiałów bibliotecznych, o której mowa w ust. 1, należy przyjąć wartość ustaloną na podstawie bibliotecznych ksiąg inwentarzowych i ksiąg ubytków lub innych dowodów ubytków.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *L. Motyka*

246

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO, ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ŻEGLUGI ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 15 sierpnia 1970 r.

w sprawie warunków powoływania, awansowania i zwalniania adiunktów, starszych asystentów i asystentów w szkołach wyższych.

Na podstawie art. 5 ust. 7 i 8, art. 81 ust. 3 i art. 90 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na stanowisko asystenta i starszego asystenta w szkole wyższej może być powołana osoba, która:

- 1) odznacza się zaangażowaną postawą ideową oraz reprezentuje wartości moralne niezbędne do wykonywania funkcji nauczyciela i wychowawcy młodzieży w duchu socjalistycznych zasad współżycia w społeczeństwie,

- 2) posiada dyplom ukończenia szkoły wyższej z tytułem magistra, magistra inżyniera, lekarza lub dyplom równorzędny i ponadto odpowiada szczegółowym warunkom określonym dla poszczególnych stanowisk w § 2 i § 3 zarządzenia.

§ 2. Na stanowisko asystenta powinna być powołana w pierwszej kolejności osoba, która ukończyła asystenckie studia przygotowawcze lub wykazuje się praktyką zawodową przydatną do wykonywania funkcji asystenta lub która w okresie studiów w szkole wyższej otrzymywała stypen-